

ÎNTR-O ZI, UN LEU A VENIT LA BIBLIOTECĂ.
A TRECUT CĂLĂTOR PRIN FAȚA RECEPȚIEI ȘI
S-A FĂCUT NEVĂZUT PRINTRE RAFTURI.

Domnul McBee a alergat pe tot holul până în biroul directoarei bibliotecii.

– Domnișoară Merriweather! a strigat el.

– Alergatul e interzis, i-a spus ea, fără să-și ridice privirile din hârtii.

– Dar avem un leu! a spus domnul McBee.

În bibliotecă!

– A încălcat cumva regulamentul? l-a întrebat domnișoara Merriweather.

Ținea mult la respectarea regulamentului.

– Păi, nu, a recunoscut domnul McBee.

Nu cred...

– Atunci lasă-l în pace.

Leul s-a fâțâit prin toată biblioteca.
A amușinat fișele din fișier.

S-a frecat cu coama de raftul cu cărți noi.

Apoi s-a dus lipa-lipa în Colțul Poveștilor și s-a culcat.

Nimeni nu știa ce să facă. În regulamentul bibliotecii
nu scria nimic despre lei.

Numaidecât a început Ora de Povești. Nici în regulamentul Orei de Povești nu scria nimic despre lei.

Doamna cu poveștile nu prea era în apele ei. Dar a citit titlul primei cărți tare și răspicat. Leul a măsurat-o din priviri. Doamna cu poveștile a citit mai departe.

Leul a rămas și la povestea următoare. Și la cea de după ea. A mai așteptat o poveste, dar copiii au început să plece.

— Ora de Povești s-a terminat, i-a spus o fetiță.

Leul s-a uitat la copii. S-a uitat la doamna cu poveștile. S-a uitat la cărțile închise. Apoi a început să ragă tare de tot.

Domnișoara Merriweather a ieșit din birou cu pași apăsați.

– Ce-i gălăgia asta? s-a mirat ea.

– E leul, i-a explicat domnul McBee.

Domnișoara Merriweather s-a dus drept la leu și i-a spus cu glas sever:

– Dacă nu păstrezi liniștea, va trebui să pleci. Așa-i regulamentul!

Leul a continuat să ragă. Părea trist.

Fetița s-a agățat de fusta domnișoarei Merriweather:

– Dacă promite că nu mai face gălăgie, are voie să vină și mâine la Ora de Povești?

Leul a tăcut. A privit-o pe domnișoara Merriweather.

Domnișoara Merriweather i-a întors privirea.

– Sigur că da. Un leu drăguț și cuminte are voie să vină și mâine la Ora de Povești.

– Ura! au strigat copiii.

La început, vizitatorii bibliotecii se cam temeau de leu. Dar în scurt timp s-au obișnuit cu el acolo. De fapt, părea că se potrivește foarte bine în bibliotecă. Labele lui mari nu scoteau niciun zgomot pe podeaua bibliotecii. La Ora de Povești, spinarea lui era o pernă foarte comodă pentru copii. Și nici gând să mai ragă.

— Ce leu de nădejde, spuneau toți și-l mângâiau pe coama pufoasă când treceau pe lângă el. Cum ne-om fi descurcat fără el până acum?

Când auzea una ca asta, domnul McBee se încrunta. Până atunci se descurcaseră mereu de minune! Nu aveau nevoie de niciun leu. Leii, credea el, nu erau în stare să priceapă un regulament. Locul lor nu era nicidecum într-o bibliotecă.

